

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-idm140321579517168/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ADAM OG EWA

263

SATAN

Død! —

ELOAH,

(til Satan.)

5 Hoidt! — styrt Forbandede! —

Satan og hans Fulge falder ned i Afnøgt. Himlen ræbes, og den største af de Cherubim, som synger Al-Godheds Lov-Sange, lader sig see i det Høje. — Høns Skikkelse er en af de allerprægtigste. — Han er omringet af utallige Engle, som ligge paa Knæ, og i det de med oprakte Hænder give den helligste Formøndring

10 tilhænde, stire paa den Rude, som han holder i Haanden, og vider ned imod Eden. — Paa denne Rude staar med store gyldne Bogstaver: Altsaa elskte Gud Verden, at han gav sin enbaarne Søn, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulde fortabes, men have det evige Liv.

ELOAH,

25 (pegende dærop, til Adam.)

See den, som bar din Straf! —

ADAM

Min Gud! — min Frelser! —

ENDE PAA DEN FEMTE HANDLING

20 SLUTTINGS-SANG

Skue-Pladsen forestiller Herrens Bleg. — Toppen er fuld af de salige Aander, som prise Guds værdelige Godhed. — Omtrænt i Mirten seer man Irmiel og Ithuriel, og ved Foden knæler Adam og Ewa.

CHOR,

25 (af de salige Aander oven paa Bierget.)

Altsaa elskte Gud Verden, at han gav sin enbaarne
Søn, paa det at alle de, som troe paa ham, ikke
skulde fortabes, men have det evige Liv. —

IRMIEL

30 O Sangere, hvis høje Harpe lærer
De sidste Virvler Evighedens Under! —
I som besynger Natten, og det gamle Chaos,
Begyndelsen, og Cherubimers Fødsel,
Og Ordet, da han med almægtig Torden

35 Fremkaldte Himmelen og Jorden! —
Og i, som dristig med harmonisk Bulder,
Besynger Stridens Dag, og Almagts Vrede,
Og mægtige Kiæmpers Fald! —
Og i, som forsker i det Dybe,

40 Og synger Skiæbnens mørke Sange,

18*

Naturen og den underlige Kiæde,
 Som knytter Ting ved Ting! —
 O Sængere, hvem har saa høye Toner,
 At han besynger Menniskets Forsoner? —
 Hvem rører værdigt ved de gyldne Strænge, 5
 At synge Godheds Magt? —

Efter en temmelig lang Pause gaaer den største Cherub frem og synger:

Gud er død for Synden. —

CHOR

Gud er død for Synden. 10

ITHURIEL

Da Godhed skabte Millioner
 Bequemme til Lyksalighed —
 Da tabte jeg mig i det Høye,
 Forundret svimlede mit Øye 15
 Imellem Skabningen og Gud. —
 Men nu, da Naaden selv forsoner
 Den Synd, som den fortørnes ved, —
 Nu seer jeg intet i det Høye,
 Nu dæmmer Godhed for mit Øye, 20
 Og alt det skabte slettes ud. —

ADAM

Jeg stoed paa Pynten af en bundløs Afgrund —
 Forfulgt af Almagt — trykt af Herrens Vrede —
 Og ved min Side zittrede Mandinden. — 25
 Men under os opvoxte grumme Luer,
 Og udaf Luen brølte grumme Klæmper,
 Som kom, for at opluge Rovet. —
 Da skreg jeg i min Angst: ak! — hvo kan frelse;
 Ey fra de grumme Luer, 30
 Ey fra de grumme Klæmper,
 Men fra min Skabers Vrede? —
 Men Himlen taug, og ingen var, som turde
 Gaae frem, at frelse mig for Almagts Vrede. —
 Og Almagt kunde selv ey frelse for sin Vrede. — 35
 Da saae jeg Naadens Straaler -- Guds enbaarne,
 Den eneste, som kunde frelse,
 Var skiult i Naadens Straaler. —

Da kom han fuld af Medynk over Støvet,
Og frelste det — og stoed for Almagts Vrede,
At den ey sloeg os ned i Dybet. —
O Gud! — du er for stor til vore Læber;
: Men Hiertet, Hiertet stræber
Til sin Forløser! —

Hvo fortæller, at den Høye
Døde for et Menneske? —

EWA
10 Hiertet føler, og mit Øye
Græder sin Forløser. —

BEGGE
Munden stamme Glæden ud! —
Evig, evig gode Gud! —

15 CHOR
Evig, evig gode Gud! —

ENDE

TANKER DA ARVEPRINDS FRE-
DERIK GIENNEMGIK SMAA-
KOPPERNES IND-
PODNING

(1769)

5

DA Glædens Soel stoed højest over Norden,
Og Sorrigs mindste Skygger selv forsvandt,
Opkom en Skye, som truede med Torden. —
Suk, Taarers Forbud, angstfulde Bønner
Blev hørt fra Cimbrer — Nordens glade Sønner 10
Holdt op at skiule Frygten, som de fandt.

Ney! — Jordan har ey uforbittret Glæde,
Naar Danske selv tør neppe smile trygt. —
»Op, du som leer, bereed dig til at græde! —
»Og du o Syn, som ellers aldrig vilde 15
»See bort fra CHRISTIAN og fra MATHILDE,
»See til din FRIDERICH og sklælv af Frygt. —

Saa raabte Rygtet; og det bange Hierte
Forsøgte tit at sønderslaae mit Bryst.
Da saae jeg op til Nordens Fryd med Smerte. — 20
Med Taarer stræbte Øyet at forsvare
Sig for at see den ædle Prinds i Fare,
Som det saa tit betragtede med Lyst. —

»Machaons Kunst, som grundes paa vor Jammer,
»Og stedse stiger ved Naturens Fald, 25
»Pod intet giftigt i saa ædle Stammer! —
»Mon Rosen, som selv Ormen ikke skader,
»Fordærves af sin ømme Pleye-Fader? —
»Vent dog o Konst paa Guds og Tidens Kald.«

Saa skreg den blinde Frygt — men Konstens Fædre, 30
Som Viisdom hæder mod utidig Graad,
Bevægtes ey; thi de forstoed det bedre,